

og klart Udtryk af Majoritetens Ønske om den bedste Maade til endelig at ordne Forholdet paa. Da Sagen staaer saaledes, troer jeg, at Thinget bedst vil arbejde for denne Sag, som jeg ønsker al mulig Fremme, og som jeg antager, at Regjeringen, naar den griber det gunstige Dieblik, og man overlader den at gribe det gunstige Dieblik, kan bringe til en god Slutning, — jeg troer, siger jeg, at Thinget bedst vil anbefale denne Sag til Regjeringen ved at vedtage denne Dagsorden og derved opgive at bringe nogen Lov om Sagen igjennem denne Gang, enten igjennem Rigsdagen i det Hele, eller igjennem dette Thing. Jeg skal saaledes anbefale Forslaget til Dagsordenen til det ærede Thing.

B. Christensen. Jeg havde ønsket først at tage Ordet paa et senere Stadium, da jeg maatte antage, at flere Medlemmer af Udvalget, der have deeltaget i at stille det foreliggende Forslag, vilde udtale sig derfor; men da det synes, som om jeg har skuffet mig i denne Henseende, skal jeg ikke opsætte at yttre mig over min Stilling dertil. Den meget ærede Formand indledede Sagen med den Bemærkning, at min subsidiaire Tilslutning til den foreliggende Dagsorden var urigtig, da Dagsordenen nu var den principale Forhandlingsgjenstand. Jeg skal ikke paa nogen Maade gaae trette med den ærede Formand derom; jeg skal i alt Fald, troer jeg, tilstrækeligt forklare det Naturlige i min Tilslutning og i, at denne Tilslutning maatte være subsidær, aldenstund jeg baade parlamentarisk og personlig med den fuldeste Overbevisning fastholder selve Forslaget, og altsaa kun for det Tilfælde, at jeg ikke kan opnaae selve Forslagets Fremme, maa sætte Pris paa dog at faae Dagsordenen sat igjennem. Min Stilling i Udvalget har været ganske eiendommelig, som det vil fremgaae af hvad den ærede Ordfører har anført og af den foreliggende Betænkning. Det forholder sig, som den ærede Ordfører har sagt, at ikke et eneste Medlem af det Udvalg, i hvis Hænder Thinget havde overgivet Behandlingen af denne Sag, har troet at kunne endogsa blot i det Væsentlige slutte sig til Forslaget, som det forelaae, men har

været derimod; ja, det er gaaet saavidt, at endogsa det Medlem af Udvalget, af hvem jeg efter hans Stilling havde ventet directe Understøttelse — saavidt jeg veed den eneste Fæstebonde her i Salen — at endogsa han omtrent i ligesaa stærkt Udtryk som nogen Anden erklærede sig mod Forslaget. Jeg maa nu tilstaae, at det har forsaavidt ikke rokket Overbevisningen hos mig om, at Forslaget baade i sig selv og i sin virkelige Indførelse i Lovet, dersom det kommer dertil, har sin Berettigelse og vil gjøre sin fulde Nytte; men det er ganske vist, at jeg ikke kunde være i Tvivl om, hvoreledes Thingets Botum i Sagen efter den Stemning, der var i Udvalget, vilde blive. Fra det Dieblik af, at jeg maatte opgive Haabet om at faae Forslaget, om endog i en modificeret Form, frem til Forhandling, var det og maatte det være mig fortrinnsvis om at gjøre deels at udeholde Forslag eller Antydninger om Forslag til et Grundlag, der ikke blot var i væsentlig Strid med den foreliggende Lovforslag, men væsentligt uheldigt for Sagens retfærdige Ordning. Jeg var i saa Henseende atter i en ganske løstelig Stilling navnlig med Hensyn til, at to ærede Medlemmer af Udvalget fra Holland havde meget positivt betegnet visse Hovedmomenter af de Grundbetingelser, hvorunder de vilde gaae ind paa Reformen, men som efter min Mening vare fuldkommen utilstedelige. Under disse Omstændigheder sluttede jeg mig til en vis Grad i Udvalget til dem, der i andre Henseender stode mig stierest. Jeg maatte ønske et Forslag til en Dagsorden — da jeg ikke kunde tilbagetrænge en saadan — af en saa almindelig Bestaffenhed med Hensyn til Antydningen af et eventuelt Grundlag for Reformen, som blot muligt var, og jeg erkjender med Tak, at Udvalget i saa Henseende fuldkommen har efterkommet mit Ønske. Der staaer i Udvalgets Betænkning, og det er hyderligere bekræftet ved det Foredrag, vi have hørt af den ærede Ordfører, at Reformen selv maa erkjendes for stedse mere paaatrængende, og dernæst, at det maa erkjendes for aldeles nødvendigt, at Regjeringen maa tage denne Reform i sin Haand; disse to Udtalelser — i det Væsentlige en